

PRIMER TESTAMENT: EL NOSTRE DÉU ÉS EL CREADOR

Per comprendre la utilitat d'aquesta distinció entre temps històric i temps de composició podem agafar l'exemple anterior dels relats de Gn 1-2 sobre la Creació.

Avui dia ens sembla difícil d'entendre que els creients puguin adorar més d'un déu, però en aquell temps cada tribu tenia déus diferents i si una era més pròspera ho atribuïen a que els seus déus eren més forts. Quan el poble

d'Israel va ser deportat a Babilònia en una guerra terrible als voltants del 587 a.C., un cop eren a la ciutat de Babilònia van experimentar un trauma religiós ben profund: el Déu d'Israel era més dèbil que els déus babilonis? Però la seva conclusió va ser que no, i en aquesta recerca van descobrir que de fet, el Déu que adoraven havia creat el cel i la terra, el mar i tot el que s'hi mou... si no, d'on venia tot allò? I **un Déu Creador no tindria mai la seva creació descontrolada, sinó que tot el que hi succeïa estaria sota el seu control**. Aquesta idea era molt reconfortant: això tant horrible que allà vivien i no entenien, entrava doncs dins el pla de Déu, d'un Déu més gran que tots els déus, del Déu Creador. Aquí van començar, probablement, els relats de la Creació al Gènesi. Com es pot veure, entendre la diferència entre *temps històric* i *temps de composició* és a vegades clau per trobar el que els autors sagrats volien transmetre.